

Toen het donker werd

Van Simone van der Vlugt verscheen bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De reïnie

Beste thrillerdebuut 2004 door Crimezone

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2005

Schaduwzuster

Het laatste offer

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2007

Blauw water

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2008

Nominatie voor de Gouden Strop 2008

Winnaar Zilveren Vingerafdruk 2009

Herfstlied

Jacoba, Dochter van Holland

Op klaarlichte dag

Winnaar NS Publieksprijs 2010

Beste Nederlandstalige thriller 2010 door Crimezone

In mijn dromen

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2012

Rode sneeuw in december

Aan niemand vertellen

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2013

Morgen ben ik weer thuis

Vraag niet waarom

De ooggetuige & Het bosgraf

De lege stad

Nachtblauw

Met Wim van der Vlugt

Fado e Festa. Een rondreis door Portugal

Friet & Folklore. Reizen door feestelijk Vlaanderen

Simone van der Vlugt ontving in 2006 de Alkmaarse Cultuurprijs voor haar tot dan toe verschenen werk.

Simone van der Vlugt

Toen het donker werd

Ambo|Anthos
Amsterdam

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

ISBN 978 90 263 3556 3 (gebonden)

ISBN 978 90 263 3208 1 (paperback)

© 2016 Simone van der Vlugt

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Tracie Taylor/Trevillion Images

Foto auteur © Wim van der Vlugt

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

DEEL I

I

‘Dus jij wacht hier. Niet naar boven gaan,’ zegt Luuk terwijl hij het portier van de auto opendoet.

Menno knikt. ‘Ik blijf hier. Zo lang zal het toch niet duren?’

‘Nee, ik ben zo terug.’

‘Tot zo.’ Menno kijkt hoe zijn zeventienjarige zoon uitstapt en naar het restaurant loopt. In de plassen op de parkeerplaats reflecteren de lichtjes van de lantaarnpalen en het restaurant. Zijn ogen volgen Luuk, die om de hoek verdwijnt naar de achterzijde van het restaurant.

Met een zucht laat hij zich terugzakken in zijn stoel en legt zijn hoofd tegen de steun. Hij staart voor zich uit, het donker in. Het enige wat hij hoort is het zachte tikken van de regen op het dak, en af en toe een golf van geluid als de deur van het restaurant opengaat en er gasten weggaan of binnenkomen.

De Meerval. Twee Michelinsterren, niet slecht. Daarom begrijpt hij niet waarom Luuks afspraak juist hier plaatsvindt.

Zijn vingers trommelen op het stuur, zijn blik glijdt naar de plek waar Luuk uit het zicht is verdwenen. Om de tijd te verdrijven pakt hij zijn mobiel en checkt zijn mail. Een tiental berichten komt binnen, met een eigen bedrijf is er altijd wat.

Hij zet zijn leesbril op en zit een tijdje te lezen en te typen.

Daarna kijkt hij op Facebook. Niet dat hij daar actief is, hij heeft alleen een account om anderen te checken. Werknemers en sollicitanten bijvoorbeeld. Wat mensen posten vertelt veel over hun persoonlijkheid. Te veel. Hij kan er met zijn verstand niet bij dat mensen hun hele hebben en houden op internet zetten.

Op kantoor heeft hij een verbod ingesteld op het gebruik van smartphones tijdens vergaderingen en bedrijfsuitjes. De bedoeling van een vergadering is dat je vergadert, niet dat je stiekem je privéberichten leest, en bedrijfsuitjes zijn om te *bonden*, niet om op je smartphone te zitten tikken.

Hij kijkt hoe laat het is. Luuk is al een kwartier weg.

Hoelang kan het duren om een envelop af te geven? Je overhandigt hem en je vertrekt. Tenzij er problemen zijn.

Menno zet zijn telefoon uit, opent het portier, stapt uit en vergrendelt de auto. De regen daalt zachtjes op hem neer. Hij drementelt wat heen en weer, blijft staan en kijkt naar het restaurant. Het begint harder te regenen. Met zijn hoofd wat voorovergebogen loopt hij naar De Meerval en slaat de hoek om.

Op het plaatsje achter het restaurant is het nog donkerder dan op de parkeerplaats. Een flikkerende lamp is de enige lichtbron en die dreigt het elk moment te begeven. Langs de muur staat een rij vuilnisbakken, voor de deur ligt een plas waar sigarettenpeuken in drijven. Hij probeert eroverheen te springen, maar kan niet voorkomen dat hij met één dure Italiaanse schoen in het water belandt.

Met een geïrriteerde zucht duwt hij de deur open en stapt een halletje in. Er komt één deur op uit, die waarschijnlijk naar de keuken leidt, en een trap, die hij op gaat.

Halverwege slaat de twijfel toe. Luuk heeft hem uitdrukkelijk gevraagd zich er niet mee te bemoeien. Voor hetzelfde geld staat hij daarbinnen gewoon een beetje te ouwehoeren.

Net als hij overweegt terug te gaan, dringen er geluiden tot hem door: gebonk, mensen die met stemverheffing praten, een onderdrukte kreet. De laatste twee treden van de trap neemt Menno tegelijk. Er zijn maar twee deuren boven en hij opent de rechter, waar nu nog meer herrie achter vandaan komt. Zijn ogen vliegen door het vertrek. Het is een bescheiden feestzaal met een bar. Daar staan twee mannen. Een van hen, kaal en breedgeschouderd, heeft Luuk bij zijn haar gegrepen en houdt zijn gezicht stevig tegen de bar gedrukt.

‘Dacht je dat, hè? Dacht je dat?’ schreeuwt hij in Luuks oor.

De andere man, lang en met een knotje achter op zijn hoofd, staat erbij met de handen in de zij, zijn rug naar Menno toe gedraaid. Geen van hen heeft de deur open horen gaan.

‘Hé!’ zegt Menno.

Hij heeft nog geen vijf stappen gezet of hij ziet een pistool op zich gericht. In een reflex gaan zijn handen omhoog.

‘Wie ben jij? Wat moet je hier?’ De lange man is jong, waarschijnlijk halverwege de twintig, maar de uitdrukking op zijn gezicht en de scherpe klank van zijn stem maken hem jaren ouder.

‘Niet schieten! Dat is mijn vader!’ roept Luuk.

‘Ik vroeg je wat, idioot. Wat moet je hier?’

Het pistool blijft op Menno gericht, met droge mond kijkt hij in de loop. ‘Ik kwam alleen even kijken waar mijn zoon bleef. Is er een probleem?’

‘Je zoon krijgt een waarschuwing, dat zie je toch,’ zegt de kale.

‘Hoezo, “een waarschuwing”? Hij heeft toch betaald?’

‘Maar daar hebben we wel erg lang op moeten wachten. En daar houden we niet zo van, van wachten.’

‘Oké,’ zegt Menno behoedzaam. ‘Dat begrijp ik, maar je hebt je punt nu wel gemaakt, toch?’

De mannen wisselen een blik. De een lacht en laat het pistool langs zijn lichaam bungelen, de ander geeft Luuk een duw.

‘Oprotten,’ zegt hij.

In de auto moet Menno even bijkomen. Pas na een paar minuten is hij in staat iets te zeggen, dan komen de vragen achter elkaar. ‘Wat was dat in godsnaam? Je zei dat je alleen een schuld hoeft af te lossen. Ik kreeg goddomme een pistool op me gericht!’

‘Ik weet het niet. Ze zijn gek. Kunnen we gaan, pap?’ Nerveus tuurt Luuk uit het zijraam.

‘Ze hadden ons wel dood kunnen schieten! Wat is er aan de hand, Luuk? Ik wil alles weten. Alles!’

‘Rijd nou maar! Straks komen ze naar beneden!’

Hoewel zijn hart als een razende bonst, start Menno de motor. Luuk heeft gelijk, ze moeten hier weg. Haastig rijdt hij de parkeerplaats af.

‘Dit zijn niet zomaar een paar vrienden met wie je hebt zitten gokken. Die twee zijn een stuk ouder dan jij. En gewapend. Godallemachtig, gewapend! Waar ken je ze van?’

‘Gewoon.’

‘Hoe bedoel je, “gewoon”?’

‘Van de kroeg. Vrienden van mij kenden ze en vroegen of ik mee ging pokersen. Wist ik veel wat voor gasten dat waren.’

‘Maar nu is het klaar? Je hebt betaald, dus je bent van ze af?’

Luuk knikt.

‘Zeker weten? Kijk me aan, Luuk.’

‘Ja! Het is klaar, ik ben van ze af.’

‘Mooi.’ Grimmig neemt Menno de rotonde en slaat rechts af. Als ze de weg weer volgen, kijkt hij naar zijn zoon. ‘Je be-

taalt me elke cent terug. Drieduizend euro, verdomme. Voorlopig heb jij geen weekend en geen vakanties meer.'

'Dat weet ik, dat heb je al tien keer gezegd.'

'Een beetje dimmen, hè. Ik had ook kunnen zeggen: zoek het maar uit.'

'Ja,' zegt Luuk. 'Bedankt, pap.'

In stilzwijgen rijden ze verder. Voor de oprijlaan van een moderne, witte villa remt Menno af, drukt op de afstandsbediening en wacht tot het hek opengaat. Opnieuw kijkt hij Luuk aan.

'Geen woord tegen je moeder,' zegt hij, en hij geeft gas.

Haar glas is alweer leeg. Ze probeert wel te nippen, maar dat lukt haar nooit. De eerste slok is de lekkerste, die neemt ze heel bewust, en daarna vallen al snel haar remmingen weg.

Sascha loopt naar de woonkeuken, trekt de Amerikaanse koelkast open en schenkt zichzelf bij. Even blijft ze staan, genietend van de koude witte wijn, dan gaat ze voor het raam staan en kijkt naar de oprijlaan. Ze zijn laat. Waarschijnlijk maakt Luuk geen enkele haast, terwijl Menno ongeduldig zit te wachten. Ze glimlacht.

Buiten klinkt het geknerp van autobanden op grind, het schijnsel van koplampen doorboort de duisternis.

Snel loopt Sascha naar het aanrecht en giet de inhoud van haar glas in de gootsteen. Daarna gaat ze op de bank in de woonkamer zitten en kijkt naar een talkshow.

Even later hoort ze de voordeur opengaan en komt Menno binnen. Ze kijkt afwachtend naar de deur, in de veronderstelling dat Luuk hem zal volgen, maar haar zoon is al op weg naar boven.

‘En, heeft hij zijn boek?’ vraagt ze.

Menno knikt en trekt zijn jas uit.

‘Dus hij kan aan de slag. Als hij nog maar tijd genoeg heeft om te leren.’

‘Dat proefwerk is ’s middags pas, en hij heeft de eerste drie uur vrij. Ik heb gezegd dat hij zijn wekker op zes uur moet

zetten, en anders sleep ik hem uit bed.’ Menno loopt weg om zijn jas op te hangen. Als hij terugkomt zegt hij: ‘Ik ben in mijn werkkamer. Ik moet nog wat doen.’

‘Zullen we eerst wat drinken?’

‘Het spijt me, schat, maar het is druk op kantoor. Ik moet echt wat werk afmaken.’

‘Zullen we zaterdag naar het strandhuisje gaan? Het wordt mooi weer, en jij bent er amper geweest deze zomer. Nog even en het is herfst.’

‘Prima, doen we.’ Menno draait zich om en verlaat de kamer.

Zonder veel interesse richt Sascha zich weer op de talkshow. Zodra de reclame begint, zet ze de tv uit en gaat naar boven. Luuks kamer is dicht, maar onder de deur is een streep licht zichtbaar. Ze klopt aan, en als ze een brommerig ‘ja’ hoort, doet ze de deur open.

‘Ik hoorde van papa dat je je wiskundeboek terug hebt,’ zegt ze, met een blik op het computerspel dat Luuk aan het spelen is. ‘Moet je niet leren?’

‘Het is vet laat. Ik kan me nu niet meer concentreren, hoor,’ zegt Luuk, al zijn aandacht op het scherm gericht.

‘Ik zou er toch maar aan beginnen. Die toets is morgen.’

‘Het komt goed, mam. Relax.’

‘Nee, ik kan niet relaxen als ik weet dat jij morgen een belangrijk proefwerk hebt terwijl je hier een stom schietspel zit te doen,’ zegt Sascha ongeduldig. ‘Dus zet uit dat ding en ga aan de slag.’

‘Ik sta morgen wel vroeg op, oké?’

‘Je gaat nú leren en morgen sta je óók vroeg op.’

Met een geïrriteerde zucht gooit Luuk de controller neer, zet de tv uit en legt met een klap zijn wiskundeboek voor zich neer. Als Sascha nog iets wil zeggen, steekt hij zijn vingers in zijn oren en zegt: ‘Ik moest toch leren? Nou, laat me dan met rust.’

Sascha opent haar mond en doet hem weer dicht. Laat je niet provoceren, houdt ze zichzelf voor. Dan wordt het ruzie en gaat hij zeker niet meer studeren. Ze slikt haar ergernis in en loopt weg.

Elke keer als ze naar haar zoon kijkt, kan ze niet geloven dat die lange puber met zijn raspende stem ooit haar kleine Luuk was. Een aanbiddelijk mannetje met blonde krullen, grote blauwe ogen en een stralend snoetje. Dat beeld is op haar netvlies geëtst, maar ze is vergeten hoe zijn stem klonk. Heel soms, hooguit één keer per jaar, staat ze zichzelf toe filmpjes van vroeger te kijken. Toen ze die maakte dacht ze dat het leuk zou zijn voor later, maar het is helemaal niet leuk. Integendeel. De beelden van wat ooit was, doen alleen maar zeer.

Misschien komt het doordat ze zoveel moeite heeft moeten doen om zwanger te worden dat ze Luuk niet los kan laten. Ze wilde al jong kinderen, wat een geluk was, want zo kwam ze er snel achter dat dat bij hen niet zo gemakkelijk ging. Toen ze begin dertig was ging ze het medische circuit in, waardoor ze, dankzij ivf, toch relatief jong moeder werd.

Ze heeft intens genoten van Luuks kindertijd en het gezinsleven. Toen Luuk bleef zitten in 4 vwo vond ze dat niet eens zo erg, het betekende dat hij een jaar later zou gaan studeren en dat voor haar het legenestsyndroom uitgesteld werd. Al had hij net zo goed ergens in Groningen op kamers kunnen wonen, zo weinig ziet ze hem. Als hij thuiskomt verdwijnt hij onmiddellijk naar zijn kamer. Ooit kon hij geen minuut zonder haar, zette hij het op een krijsen als ze hem naar de peuterspeelzaal bracht en keek hij vol aanbidding naar haar op. Tegenwoordig kijkt hij meestal geërgerd op haar neer.

In zijn werkkamer, achter zijn bureau, neemt Menno de tijd om te herstellen van de schrik. Hij kan nu niet bij Sascha zitten en over strandhuisjes praten, ze zou meteen merken dat er iets is. Als ze wist wat er is gebeurd zou ze flippen. Ze kan zich zo druk maken. Voor je het weet gaat ze weer drinken, en dat risico wil hij niet lopen. Hij regelt het wel.

Zijn gesprekje met Luuk in de auto heeft zijn ongerustheid niet weggenomen, maar hij komt er natuurlijk nog op terug. Morgen niet, dat wordt een overvolle dag.

Hij zucht en masseert zijn voorhoofd. Je hebt van die periodes dat alles tegelijk komt, en dit is er zo een. Gezeik. Alsof hij nog niet genoeg problemen heeft. Mistroostig kijkt hij naar zijn computerscherm.

De deur gaat open en Sascha kijkt om de hoek. 'Ik ga slapen. Kom je ook?'

'Ja, zo. Nog even wat afmaken.'

Ze knikt en even later hoort hij haar rommelen in de badkamer. Hij blijft net zolang zitten tot het stil wordt. Pas als hij zeker weet dat ze slaapt, komt hij overeind en gaat naar boven.

De volgende dag is hij wat later dan gewoonlijk op zijn werk. Als hij zijn Audi parkeert en het logo, Riebeek Transport, op de gevel van het bedrijfspand ziet, voelt hij een steek van ver-

driet. Nog niet zo lang geleden was hij trots en vol energie als hij aan kwam rijden, nu is elke dag een slijtageslag. Het moment dat hij zijn mensen zal moeten inlichten, komt snel dichterbij.

Hij blijft even achter het stuur zitten en kijkt naar het modern vormgegeven gebouw met de glazen gevel. Vijf jaar zit hij hier alweer. Tegen de zin van zijn vader heeft hij het oude pand verlaten om in een gloednieuw kantoor op een bedrijventerrein verder te gaan.

Zijn opa is het bedrijf begonnen, met vrachtwagens voor de deur en een klein kantoor achterin. Later nam Menno's vader de leiding over. Als kind vond Menno het leuk om op de zaak te komen, en in zijn tienerjaren kon hij er altijd een vakantiebaantje krijgen. Na zijn studie economie is hij definitief in het bedrijf gestapt. Zijn vader heeft hem opgeleid en op een gegeven moment het bedrijf aan hem overgedragen. Twee kapiteins op één schip werkte niet. Het werd tijd voor innovatie. Waarschijnlijk had zijn vader niet verwacht dat Menno dat zo letterlijk zou nemen. Het eerste wat hij deed was dat oude, krakende gebouw verlaten en de accessoires waarmee het interieur werd opgeluisterd, zoals oude kentekenplaten, wiel doppen en vooroorlogse vervoerskistjes, weggooien. Nu heeft hij dit strakke pand, met in de hal zwart-witfoto's uit de begintijd van het bedrijf, en in de overige ruimtes kleurrijke schilderijen van Sascha. Hij heeft geïnvesteerd in extra vrachtwagens en werknemers, uitgebreid waar hij maar openingen zag, en de bedenkingen van zijn vader genegeerd.

Inmiddels is Riebeek Transport uitgegroeid tot een middelgroot bedrijf met twaalf man personeel op kantoor, dertig vrachtwagens en veertig chauffeurs. Een hele prestatie. Desondanks is Menno blij dat zijn vader alleen de eerste jaren van die frisse wind heeft meegemaakt, toen de zaken nog

voorspoedig gingen. Op dit moment zou hij zich omdraaien in zijn graf.

De dieselprijs is de afgelopen jaren fors gestegen, en ondanks het gebruik van brandstofclausules lukt het Menno niet om de hogere kosten volledig door te berekenen aan zijn opdrachtgevers. Door de crisis, de hoge brandstofprijzen, de dalende vraag naar vervoer en de toenemende internationale concurrentie is zijn bedrijf in de problemen gekomen. Toen de markt zich eindelijk herstelde en hij opgelucht ademhaalde, werd Europa overspoeld door vluchtelingen. Keer op keer bestormden ze zijn vrachtwagens, beschadigden de lading of gooiden de handel gewoon naar buiten. Hij liet de transporten beveiligen, maar toen kwamen de wagens stil te staan bij de grenzen, wat zoveel oponthoud opleverde dat klanten bij hem weglieden.

Alsof dat nog niet genoeg was, diende zich onlangs een nieuw probleem aan, dat hem de nekslag zal geven als hij het niet bliksemsnel oplost.

Laura, de receptioniste, knikt hem glimlachend toe en wenst hem goedemorgen. Menno beantwoordt haar groet en neemt de trap naar de eerste verdieping. In zijn kantoor legt Ruben, zijn assistent, net een stapeltje post op zijn bureau.

‘Goedemorgen, Ruben. Heb je al iets gehoord van de verzekering?’ vraagt Menno terwijl hij zijn jas uittrekt.

Ruben draait zich om. ‘Goedemorgen. Nee, nog niet, maar volgens mij komt het wel goed. Ze zullen moeten uitkeren.’

‘Ik wil het zeker weten, vandaag nog. Als ze die lading niet vergoeden, kunnen we de tent wel sluiten.’ Menno gooit zijn colbert over de stoel.

‘We hebben eerder zakengedaan met Nieuwland. Daardoor kunnen we aannemelijk maken dat we rekenden op een

goed verloop van de deal en dat het niet fair is om ons de schade in de schoenen te schuiven.’

‘Daar kan de rechter weleens heel anders over denken.’ Menno neemt plaats achter zijn bureau en start zijn computer op. Terwijl het apparaat met de vertrouwde geluiden tot leven komt, pakt hij de telefoon. ‘Ik ga Jan bellen. Ik heb geen zin om zo het weekend in te gaan.’

‘Koffie?’

Menno knikt en kijkt hem na terwijl hij wacht tot er opgenomen wordt. Jonge, ambitieuze kerel, die Ruben. Een prima assistent, zijn steun en toeverlaat.

Hij hoort de stem van Jan Leyenbergs secretaresse en vraagt haar hem door te verbinden.

‘Een ogenblik alstublieft, meneer Riebeek.’

Hij wacht weer, ongeduldig trommelend op zijn stoelleuning. Als Jan nou maar op kantoor is. Deze kwestie vreet de hele week al aan hem. Er klinkt wat rumoer en dan zegt zijn vriend en advocaat: ‘Menno! Ik wilde je net bellen.’

‘Goedemorgen, Jan. Heb je nieuws?’

‘Ja, maar geen goed nieuws. Nieuwland gaat jouw bedrijf aansprakelijk stellen. Dat was te verwachten, maar het probleem is dat ze waarschijnlijk in het gelijk gesteld zullen worden als je de zaak voor de rechter brengt.’

De boord van zijn overhemd voelt opeens erg strak aan. ‘Verdomme.’

‘Het spijt me, het is een vrij duidelijke zaak. Nieuwland is bestolen, maar jouw bedrijf heeft de vracht afgeleverd op het adres van de oplichter, dus is Riebeek Transport verantwoordelijk.’

‘En dat ik niet persoonlijk toestemming heb gegeven om dat servies ergens anders te lossen doet er niet toe?’

‘Nee. Je chauffeur had zich aan de gegevens op de vrachtbrief moeten houden. Het is zijn fout, maar jij blijft verantwoordelijk.’

‘Kan ik het geld claimen bij de verzekering?’

‘Je bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering geeft alleen dekking als je kunt aantonen dat je te goeder trouw hebt gehandeld.’

‘Als ik aansprakelijk word gesteld, ga ik failliet.’

‘Zo ver is het nog niet. Ik ga er alles aan doen om dat te voorkomen.’

‘Dat hoop ik wel, ja.’ Vanuit zijn ooghoek ziet Menno een zwarte Saab de parkeerplaats op rijden. Hij kent die wagen niet, geen van zijn klanten rijdt een Saab. Terwijl hij nog een paar woorden wisselt met Jan houdt hij de auto in de gaten. Twee mannen in zwarte leren jacks stappen uit. De een is kaal, de ander heeft een knotje.

Menno fronst zijn wenkbrauwen.

‘Jan, ik moet ophangen,’ zegt hij, en zonder gedag te zeggen verbreekt hij de verbinding.

Hij komt overeind en slaat de mannen gade. Ze kijken op hun gemak om zich heen, wijzen naar het bord met het bedrijfslogo. Vervolgens gaat hun blik omhoog, naar zijn kantoor, en lopen ze naar de ingang.

Hij ligt natuurlijk nog in bed. Sascha kijkt naar de gesloten kamerdeur van haar zoon. Van beneden komen niet de gebruikelijke geluiden zoals het schuiven van stoelpoten, de televisie in de woonkeuken en de afzuigkap. Alles is rustig, en dat bevalt haar niet.

Ze kijkt op haar horloge; bijna halfnegen. Ze doet de deur open en een walm van puberzweet komt haar tegemoet. De slaapkamer is in duisternis gehuld, ze kan vaag een lichaamsvorm onder het dekbed zien. Vastbesloten stapt ze naar binnen, doet het rolgordijn omhoog en schudt Luuk aan zijn schouder.

‘Opstaan, nu meteen. We hadden een afspraak.’

Verblind door het licht schermt Luuk zijn gezicht af met zijn arm. Hij draait zich op zijn zij en mompelt iets onverstaanbaars. Sascha trekt het dekbed van hem af en gooit het in een hoek.

‘Dit is je examenjaar, weet je nog? Je hebt vanmiddag een toets, ga douchen en leren. Ik zal een ei voor je bakken.’

‘Mam, ik heb gisteravond tot fokking één uur zitten leren. Mag ik even uitslapen?’

‘Nee, dat mag je niet. Schiet op, douchen.’ Zonder verder in discussie te gaan, loopt Sascha de kamer uit en gaat naar beneden. Haar hart bonkt.

Hoe gedecideerd ze ook optreedt, ze blijft het moeilijk